

SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE
w KATOWICACH
40 – 032 Katowice, ul. Henryka Dąbrowskiego 23
tel.: 32 255 – 27 – 75 fax: 32 251 – 86 – 72
e-mail: kancelaria1@kolegium-odwolawcze.katowice.finn.pl
REGON: 272357234 NIP: 9541886250 ESP ePUAP: /9gox88go1r/skrytka

SKO.OŚ/41.9/699/2021/15797/RN

Katowice, dnia 10.02.2022r.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018r. poz. 570) oraz art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2021r. poz. 735 z późn. zm.),

po rozpatrzeniu odwołania Pana Marka Klyty (Klyta) – przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: Marek Klyta „ZŁOMEX” – z siedzibą w miejscowości Strzebiń w gminie Koszęcin, reprezentowanego przez pełnomocnika Pana Marcina Filipczyka, zawartego w piśmie z dnia 18 października 2021r., zatytułowanym: „Odwołanie”, od decyzji Zastępcy Naczelnika Wydziału Ochrony Środowiska w Urzędzie Miejskim w Tarnowskich Górach, działającego z upoważnienia Burmistrza Miasta Tarnowskie Góry, Nr Ś.6220.20.2021 z dnia 6 października 2021r., o treści sentencji: „odmawiam wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą: „Rozbudowa istniejącej stacji demontażu wycofanych z eksploatacji oraz punktu zbierania odpadów niebezpiecznych i innych niż niebezpieczne poprzez rozszerzenie terenu prowadzenia działalności oraz doposażenie ciągu technologicznego instalacji”, planowanego do realizacji w Tarnowskich Górach przy ul. Cmentarnej 11, na terenie działek Nr 2461/51, 2505/51, 2535/51, 2536/51, 3191/73 oraz 3352/73.”

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w składzie:

Przewodniczący składu:	Robert Nowicki (sprawozdawca)
Członkowie:	Anna Kajzerek
	Piotr Magiera

na posiedzeniu w dniu 10 lutego 2022r.

orzekło

uchylić w całości zaskarżoną decyzję
i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji.

Uzasadnienie

Decyzją Nr Ś.6220.20.2021 z dnia 6 października 2021r., organ pierwszej instancji, w oparciu o art. 104 kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2021r. poz. 735 z późn. zm.) oraz art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska, oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn.: Dz. U. z 2021r. poz. 247 z późn. zm.), po rozpatrzeniu wniosku Pana Marka Klyty – przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: Marek Klyta „ZŁOMEX” – z siedzibą w miejscowości Strzebiń w gminie Koszęcin, reprezentowanego przez pełnomocnika Pana Marcina Filipczyka, zawartego w piśmie z dnia 9 sierpnia 2021r., w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą: „Rozbudowa istniejącej stacji demontażu wycofanych z eksploatacji oraz punktu zbierania odpadów niebezpiecznych i innych niż

niebezpieczne poprzez rozszerzenie terenu prowadzenia działalności oraz doposażenie ciągu technologicznego instalacji”, planowanego do realizacji w Tarnowskich Górach przy ul. Cmentarnej 11, na terenie działek Nr 2461/51, 2505/51, 2535/51, 2536/51, 3191/73 oraz 3352/73, orzekł jak wskazano na wstępie. W uzasadnieniu ww. decyzji organ pierwszej instancji przedstawił motywy wydanego orzeczenia.

Od powyższej decyzji odwołanie w terminie złożył Pana Marek Klyta – przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą: Marek Klyta „ZŁOMEX” – z siedzibą w miejscowości Strzebiń w gminie Koszęcin, reprezentowany przez pełnomocnika Pana Marcina Filipczyka. W pisemnym odwołaniu (pismo z dnia 18 października 2021r., zatytułowane: „Odwołanie”), odwołująca się strona wyraziła niezadowolenie z rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, zaskarżyła je w całości, a w jego uzasadnieniu przedstawiła swoje stanowisko w sprawie.

Pismem Nr Ś.6220.20.2021 z dnia 27 października 2021r. organ pierwszej instancji przesłał ww. odwołanie wraz z aktami sprawy do organu odwoławczego. W treści ww. pisma przedstawił swoje stanowisko w sprawie.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, po analizie akt sprawy przekazanych przez organ pierwszej instancji do organu odwoławczego stwierdza, co następuje:

Z akt sprawy przekazanych przez organ pierwszej instancji do organu odwoławczego wynika, że inwestor – Pan Marek Klyta – przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą: Marek Klyta „ZŁOMEX” – z siedzibą w miejscowości Strzebiń w gminie Koszęcin, reprezentowany przez pełnomocnika Pana Marcina Filipczyka, pismem z dnia 9 sierpnia 2021r., zatytułowanym: „Wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach”, wystąpił do Burmistrza Miasta Tarnowskie Góry o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą: „Rozbudowa istniejącej stacji demontażu wycofanych z eksploatacji oraz punktu zbierania odpadów niebezpiecznych i innych niż niebezpieczne poprzez rozszerzenie terenu prowadzenia działalności oraz doposażenie ciągu technologicznego instalacji”, planowanego do realizacji w Tarnowskich Górach przy ul. Cmentarnej 11, na terenie działek Nr 2461/51, 2505/51, 2535/51, 2536/51, 3191/73 oraz 3352/73.

W treści ww. wniosku inwestor wskazał, że kwalifikację prawną przedmiotowej inwestycji przeprowadzono zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko i planowane przedsięwzięcie zostało zakwalifikowane jako:

- 1) § 2 ust. 1 pkt 42 – stacja demontażu pojazdów w rozumieniu art. 3 pkt 10 ustawy z dnia 20 stycznia 2005r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji,
 - 2) § 2 ust. 1 pkt 44 – strzępiarka złomu,
 - 3) § 3 ust. 1 pkt 83 – punkt do zbierania, w tym przeładunku:
 - a) złomu, z wyłączeniem punktów selektywnego zbierania odpadów komunalnych,
 - b) odpadów wymagających uzyskania zezwolenia na zbieranie odpadów z wyłączeniem odpadów obojętnych oraz punktów selektywnego zbierania odpadów komunalnych,
- oraz, że potrzeba uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wynika z art. 72 ust. 1 pkt 1 i pkt 21 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Do ww. pisma inwestor dołączył dodatkowe dokumenty, w tym:

- 1) raport o oddziaływaniu planowanego przedsięwzięcia na środowisko, sporządzony w lipcu 2021r.,
- 2) kopię mapy ewidencyjnej z zaznaczonym terenem przedsięwzięcia oraz obszarem oddziaływania tego przedsięwzięcia,
- 3) pełnomocnictwo udzielone Panu Marcinowi Filipczykowi w dniu 10 sierpnia 2021r.,

- 4) dowód uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa,
- 5) dowód uiszczenia opłaty skarbowej za wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Powyższe pismo wpłynęło do organu pierwszej instancji w dniu 10 sierpnia 2021r. i z tym dniem zostało zainicjowane postępowanie administracyjne w sprawie.

W aktach sprawy przekazanych do organu odwoławczego przez organ pierwszej instancji znajduje się pismo Zastępcy Naczelnika Wydziału Ochrony Środowiska w Urzędzie Miejskim w Tarnowskich Górach Nr Ś.6220.20.2021 z dnia 17 sierpnia 2021r., skierowane do Wydziału Urbanistyki i Mienia tego urzędu, w sprawie udzielenia informacji w sprawie.

Pismem Nr Ś.6220.20.2021 z dnia 20 sierpnia 2021r., zatytułowanym: „Zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego”, organ pierwszej instancji poinformował strony postępowania o wszczęciu na wniosek Pana Marka Klyty – przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: Marek Klyta „ZŁOMEX” – z siedzibą w miejscowości Strzebiń w gminie Koszęcin, reprezentowanego przez pełnomocnika Pana Marcina Filipczyka, zawarty w piśmie z dnia 9 sierpnia 2021r., postępowania administracyjnego w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą: „Rozbudowa istniejącej stacji demontażu wycofanych z eksploatacji oraz punktu zbierania odpadów niebezpiecznych i innych niż niebezpieczne poprzez rozszerzenie terenu prowadzenia działalności oraz doposażenie ciągu technologicznego instalacji”, planowanego do realizacji w Tarnowskich Górach przy ul. Cmentarnej 11, na terenie działek Nr 2461/51, 2505/51, 2535/51, 2536/51, 3191/73 oraz 3352/73.

Obwieszczeniem Nr Ś.6220.20.2021 z dnia 20 sierpnia 2021r. organ pierwszej instancji poinformował strony postępowania o wszczęciu na wniosek Pana Marka Klyty – przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: Marek Klyta „ZŁOMEX” – z siedzibą w miejscowości Strzebiń w gminie Koszęcin, reprezentowanego przez pełnomocnika Pana Marcina Filipczyka, zawarty w piśmie z dnia 9 sierpnia 2021r., postępowania administracyjnego w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą: „Rozbudowa istniejącej stacji demontażu wycofanych z eksploatacji oraz punktu zbierania odpadów niebezpiecznych i innych niż niebezpieczne poprzez rozszerzenie terenu prowadzenia działalności oraz doposażenie ciągu technologicznego instalacji”, planowanego do realizacji w Tarnowskich Górach przy ul. Cmentarnej 11, na terenie działek Nr 2461/51, 2505/51, 2535/51, 2536/51, 3191/73 oraz 3352/73.

W aktach sprawy przekazanych do organu odwoławczego przez organ pierwszej instancji znajduje się pismo Kierownika Referatu Urbanistyki w Wydziale Urbanistyki i Mienia w Urzędzie Miejskim w Tarnowskich Górach Nr GUu.6724.441.2021 z dnia 24 sierpnia 2021r., skierowane do Wydziału Ochrony Środowiska tego urzędu, wraz z wypisem i wyrysem z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Pismem Nr Ś.6220.20.2021 z dnia 6 września 2021r., zatytułowanym: „Zawiadomienie”, organ pierwszej instancji poinformował strony postępowania o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą: „Rozbudowa istniejącej stacji demontażu wycofanych z eksploatacji oraz punktu zbierania odpadów niebezpiecznych i innych niż niebezpieczne poprzez rozszerzenie terenu prowadzenia działalności oraz doposażenie ciągu technologicznego instalacji”, planowanego do realizacji w Tarnowskich Górach przy ul. Cmentarnej 11, na terenie działek Nr 2461/51, 2505/51, 2535/51, 2536/51, 3191/73 oraz 3352/73.

Obwieszczeniem Nr Ś.6220.20.2021 z dnia 6 września 2021r. organ pierwszej instancji poinformował strony postępowania o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod

nazwą: „Rozbudowa istniejącej stacji demontażu wycofanych z eksploatacji oraz punktu zbierania odpadów niebezpiecznych i innych niż niebezpieczne poprzez rozszerzenie terenu prowadzenia działalności oraz doposażenie ciągu technologicznego instalacji”, planowanego do realizacji w Tarnowskich Górach przy ul. Cmentarnej 11, na terenie działek Nr 2461/51, 2505/51, 2535/51, 2536/51, 3191/73 oraz 3352/73.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie organ pierwszej instancji decyzją Nr Ś.6220.20.2021 z dnia 6 października 2021r. orzekł jak wskazano na wstępie, z czym nie zgodził się Pan Marek Klyta – przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą: Marek Klyta „ZŁOMEX” – z siedzibą w miejscowości Strzebiń w gminie Koszęcin, reprezentowany przez pełnomocnika Pana Marcina Filipczyka, i w terminie złożył odwołanie, zawarte w piśmie z dnia 18 października 2021r., zatytułowanym: „Odwołanie”.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach ustaliło następujący stan prawny odnoszący się do przedmiotowej sprawy:

Kolegium wskazuje, że w sprawie znajdzie zastosowanie ustawa z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn.: Dz. U. z 2021r. poz. 2373 z późn. zm.) w niżej przytoczonym brzmieniu: „(...)

Art. 71. 1. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia.

2. Uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych:

- 1) przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko;
- 2) przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Art. 72. 1. Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem:

- 1) decyzji o pozwoleniu na budowę, decyzji o zatwierdzeniu projektu zagospodarowania działki lub terenu lub projektu architektoniczno – budowlanego oraz decyzji o pozwoleniu na wznowienie robót budowlanych – wydawanych na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2020 r. poz. 1333, z późn. zm.);

(...)

- 2) zezwolenia na zbieranie odpadów, zezwolenia na przetwarzanie odpadów i zezwolenia na zbieranie i przetwarzanie odpadów wydawanych na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 2012r. o odpadach;

(...)

Art. 73. 1. Postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia.

2. Dla przedsięwzięcia, dla którego zgodnie z odrębnymi przepisami jest wymagana decyzja o zatwierdzeniu projektu scalenia lub wymiany gruntów, postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się z urzędu. Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko albo kartę informacyjną przedsięwzięcia sporządza organ właściwy do wydania decyzji.

(...)

Art. 74. 1. Do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy dołączyć:

- 1) w przypadku przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko – raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, a w przypadku gdy wnioskodawca wystąpił o ustalenie zakresu raportu w trybie art. 69 – kartę informacyjną przedsięwzięcia;

- 2) w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko – kartę informacyjną przedsięwzięcia;
- 3) poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej, w postaci papierowej lub elektronicznej, obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz przewidywany obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie;
- 3a) mapę, w postaci papierowej oraz elektronicznej, w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, wraz z wyznaczoną odległością, o której mowa w ust. 3 a pkt 1; w przypadku przedsięwzięć innych niż wymienione w pkt 4 mapę sporządza się na podkładzie wykonanym na podstawie kopii mapy ewidencyjnej, o której mowa w pkt 3;

(...)

- 6) wypis z rejestru gruntów lub inny dokument, w postaci papierowej lub elektronicznej, wydane przez organ prowadzący ewidencję gruntów i budynków, pozwalający na ustalenie stron postępowania, zawierający co najmniej numer działki ewidencyjnej oraz, o ile zostały ujawnione: numer jej księgi wieczystej, imię i nazwisko albo nazwę oraz adres podmiotu ewidencyjnego, obejmujący przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmujący obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, z zastrzeżeniem ust. 1a.

(...)

1a. Jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 10, nie wymaga się dołączenia dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6. W razie wątpliwości organ może wezwać inwestora do dołączenia dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, w zakresie niezbędnym do wykazania, że liczba stron postępowania przekracza 10.

(...)

2. Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i kartę informacyjną przedsięwzięcia przedkłada się w formie pisemnej oraz na informatycznych nośnikach danych z ich zapisem w formie elektronicznej w liczbie odpowiednio po jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz każdego organu opiniującego i uzgadniającego.

3. Jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 10, stosuje się art. 49 kodeksu postępowania administracyjnego.

3a. Stroną postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

(...)

Art. 75. 1. Organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest:

- 1) regionalny dyrektor ochrony środowiska – w przypadku:
 - a) będących przedsięwzięciami mogącymi zawsze znacząco oddziaływać na środowisko:
 - dróg,

- (uchylony),
 - napowietrznych linii elektroenergetycznych,
 - instalacji do przesyłu ropy naftowej, produktów naftowych, substancji chemicznych lub gazu,
 - sztucznych zbiorników wodnych,
 - obiektów jądrowych,
 - składowisk odpadów promieniotwórczych,
- b) przedsięwzięć realizowanych na terenach zamkniętych,
 - c) przedsięwzięć realizowanych na obszarach morskich,
 - d) zmiany lasu, niestanowiącego własności Skarbu Państwa, na użytek rolny,
 - e) przedsięwzięć polegających na realizacji inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 lutego 2009r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego,
 - f) inwestycji w zakresie terminalu,
 - g) inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi,
 - h) (uchylona),
 - i) przedsięwzięć polegających na realizacji inwestycji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 8 lipca 2010r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych;
 - j) przedsięwzięć polegających na poszukiwaniu lub rozpoznawaniu złóż kopalin lub na wydobywaniu kopalin ze złóż, o których mowa w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011r. – Prawo geologiczne i górnicze, prowadzonych na podstawie koncesji,
 - k) napowietrznych linii elektroenergetycznych lub stacji elektroenergetycznych będących przedsięwzięciami mogącymi zawsze znacząco oddziaływać na środowisko albo przedsięwzięciami mogącymi potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, wymienionych w załączniku do ustawy z dnia 24 lipca 2015r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych,
 - l) (uchylony),
 - m) przedsięwzięć, o których mowa w pkt 3, dla których wnioskodawcą jest jednostka organizacyjna Lasów Państwowych,
 - n) inwestycji towarzyszącej, o której mowa w ustawie z dnia 29 czerwca 2011r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących,
 - o) przedsięwzięć, w odniesieniu do których wniósł sprzeciw, o którym mowa w art. 72 ust. 10,
 - p) przedsięwzięć polegających na zmianie lub rozbudowie przedsięwzięć, dla których do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy był regionalny dyrektor ochrony środowiska,
 - r) elektrowni wiatrowych, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 maja 2016r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. poz. 961 oraz z 2018r. poz. 1276);
 - s) strategicznej inwestycji w sektorze naftowym;
 - t) inwestycji w zakresie linii kolejowych,
 - u) inwestycji w rozumieniu art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 10 maja 2018r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym;
- 1a) Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska – w przypadku inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej, o którym mowa w ustawie z dnia 29 czerwca 2011r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących;
 - 2) starosta – w przypadku scalania, wymiany lub podziału gruntów;

- 3) dyrektor regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych – w przypadku zmiany lasu, stanowiącego własność Skarbu Państwa, na użytek rolny;
- 4) wójt, burmistrz, prezydent miasta – w przypadku pozostałych przedsięwzięć.

(...)

Art. 77. 1. Jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do wydania tej decyzji:

- 1) uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska i, w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim, z dyrektorem urzędu morskiego;

(...)

- 2) zasięga opinii organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1–3a, 10–19 i 21–28, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b, chyba że – w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko – organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko;

(...)

- 4) uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z organem właściwym w sprawach ocen wodnoprawnych, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 20 lipca 2017r. – Prawo wodne, chyba że – w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko – organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.

(...)

Art. 79. 1. Przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

(...)

Art. 80. 1. Jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę:

- 1) wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1;
- 2) ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
- 3) wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa;
- 4) wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone.

2. Właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony.

(...)

Art. 82. 1. W decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydawanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ:

- 1) określa:
 - a) rodzaj i miejsce realizacji przedsięwzięcia; w przypadku inwestycji w zakresie terminalu oraz strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, miejsce realizacji przedsięwzięcia określa się za pomocą mapy w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych, z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, stanowiącej załącznik do decyzji,
 - b) istotne warunki korzystania ze środowiska w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony

- cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich,
- c) wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w dokumentacji wymaganej do wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1, w szczególności w projekcie zagospodarowania działki lub terenu lub projekcie architektoniczno – budowlanym, w przypadku decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14, 18, 23, 26 i 27,
 - d) wymogi w zakresie przeciwdziałania skutkom awarii przemysłowych, w odniesieniu do przedsięwzięć zaliczanych do zakładów stwarzających zagrożenie wystąpienia poważnych awarii w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska,
 - e) wymogi w zakresie ograniczania transgranicznego oddziaływania na środowisko w odniesieniu do przedsięwzięć, dla których przeprowadzono postępowanie w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko,
 - f) gotowość instalacji do wychwytywania dwutlenku węgla w przypadku instalacji do spalania paliw w celu wytwarzania energii elektrycznej, o elektrycznej mocy znamionowej nie mniejszej niż 300 MW;
- 2) w przypadku gdy z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika potrzeba:
- a) wykonania kompensacji przyrodniczej – stwierdza konieczność wykonania tej kompensacji,
 - b) unikania, zapobiegania, ograniczania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko – nakłada obowiązek tych działań,
 - c) monitorowania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko – nakłada obowiązek monitorowania, określając jego zakres, termin i obowiązki co do przedłożenia informacji o jego wynikach regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska, organowi wydającemu decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach oraz, gdy jest to uzasadnione, wskazuje inne organy, którym należy przedłożyć wyniki, spośród następujących:
 - wójt, burmistrz lub prezydent miasta,
 - starosta,
 - marszałek województwa,
 - wojewódzki inspektor ochrony środowiska;
- 3) w przypadku, o którym mowa w art. 135 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska, stwierdza konieczność utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania;
- 4) przedstawia stanowisko w sprawie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, z zastrzeżeniem pkt 4a i 4b; nie dotyczy to inwestycji w zakresie terminalu;
- (...)
- 5) może nałożyć na wnioskodawcę obowiązek przedstawienia analizy porealizacyjnej, określając jej zakres i termin przedstawienia oraz wskazując inne organy, którym także należy ją przedstawić;
- 6) w przypadku stwierdzenia konieczności utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania – nakłada obowiązek wykonania analizy porealizacyjnej, określając jej zakres i termin przedstawienia oraz wskazując inne organy, którym także należy ją przedstawić.
- (...)

2. W stanowisku, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, właściwy organ stwierdza konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach

postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, oraz pozwolenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 4b, biorąc pod uwagę w szczególności następujące okoliczności:

- 1) posiadane na etapie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dane na temat przedsięwzięcia nie pozwalają wystarczająco ocenić jego oddziaływania na środowisko lub wymagają uszczegółowienia w ramach decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, oraz pozwolenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 4b;
- 2) ze względu na rodzaj i charakterystykę przedsięwzięcia oraz jego powiązania z innymi przedsięwzięciami istnieje możliwość kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć znajdujących się na obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie;
- 3) istnieje możliwość oddziaływania przedsięwzięcia na obszary wymagające specjalnej ochrony ze względu na występowanie gatunków roślin i zwierząt lub ich siedlisk lub siedlisk przyrodniczych objętych ochroną, w tym obszary Natura 2000 oraz pozostałe formy ochrony przyrody.

2a. W stanowisku, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, właściwy organ może określić zakres, w jakim ponowna ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko powinna zostać przeprowadzona.

3. Charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

(...)

Art. 85. 1. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia.

2. Uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać:

- 1) w przypadku gdy została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko:
 - a) informacje o przeprowadzonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę, i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa,
 - b) informacje, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione:
 - ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko,
 - uzgodnienia i opinie organów, o których mowa w art. 77 ust. 1,
 - wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone,
 - c) uzasadnienie stanowiska, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4;

(...)

3. Organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, niezwłocznie po jej wydaniu, podaje do publicznej wiadomości informacje o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz z dokumentacją sprawy, w tym z uzgodnieniami i opiniami organów, o których mowa w art. 77 ust. 1, a także udostępnia na okres 14 dni w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej obsługującego go urzędu treść tej decyzji. W informacji wskazuje się dzień udostępnienia treści decyzji. Przepis stosuje się odpowiednio do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej bez przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. (...)"

Kwalifikacji przedsięwzięcia do kategorii przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko lub mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko dokonuje się w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019r. poz. 1839).

Planowane przedsięwzięcie pod nazwą: „Rozbudowa istniejącej stacji demontażu

wycofanych z eksploatacji oraz punktu zbierania odpadów niebezpiecznych i innych niż niebezpieczne poprzez rozszerzenie terenu prowadzenia działalności oraz doposażenie ciągu technologicznego instalacji”, planowane do realizacji w Tarnowskich Górach przy ul. Cmentarnej 11, na terenie działek Nr 2461/51, 2505/51, 2535/51, 2536/51, 3191/73 oraz 3352/73, zostało zakwalifikowane przez inwestora jako przedsięwzięcie określone w:

- 1) § 2 ust. 1 pkt 42 – stacja demontażu pojazdów w rozumieniu art. 3 pkt 10 ustawy z dnia 20 stycznia 2005r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji,
- 2) § 2 ust. 1 pkt 44 – strzepiarka złomu,
- 3) § 3 ust. 1 pkt 83 – punkt do zbierania, w tym przeładunku:
 - a) złomu, z wyłączeniem punktów selektywnego zbierania odpadów komunalnych,
 - b) odpadów wymagających uzyskania zezwolenia na zbieranie odpadów z wyłączeniem odpadów obojętnych oraz punktów selektywnego zbierania odpadów komunalnych.

Z przytoczonych powyżej przepisów prawnych wynika, że decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje się, jeżeli są spełnione łącznie dwie przesłanki pozytywne:

- przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć wymienionych w art. 71 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko,
- wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedza uzyskanie jednej z decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko lub dokonanie zgłoszenia: budowy, wykonania robót budowlanych, zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, a nie zachodzi żadna z ustawowych przesłanek negatywnych wydania takiej decyzji.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, w oparciu o przedstawione powyżej ustalenia faktyczne jak i obowiązujący stan prawny stwierdza, co następuje:

Kolegium wskazuje, że przeprowadziło badanie wstępne wniesionego odwołania Pana Marka Klyty – przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: Marek Klyta „ZŁOMEX” – z siedzibą w miejscowości Strzebiń w gminie Koszęcin, reprezentowanego przez pełnomocnika Pana Marcina Filipczyka, zawartego w piśmie z dnia 18 października 2021r., zatytułowanym: „Odwołanie”, od decyzji organu pierwszej instancji Nr Ś.6220.20.2021 z dnia 6 października 2021r., i stwierdziło, że odwołanie to jest dopuszczalne.

Kolegium wskazuje również, że ww. odwołanie zostało złożone w prawem przewidzianym terminie.

Kolegium wskazuje dalej, że podstawą prawną do wydania orzeczenia przez organ odwoławczy jest art. 138 kodeksu postępowania administracyjnego.

Stosownie zatem do postanowień art. 138 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo (pkt 1)
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo (pkt 2)
- 3) umarza postępowanie odwoławcze (pkt 3).

W świetle § 2 tego artykułu organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

W myśl § 2a tego artykułu jeżeli organ pierwszej instancji dokonał w zaskarżonej decyzji błędnej wykładni przepisów prawa, które mogą znaleźć zastosowanie w sprawie, w

decyzji, o której mowa w § 2, organ odwoławczy określa także wytyczne w zakresie wykładni tych przepisów.

W świetle § 2b tego artykułu przepisu § 2 nie stosuje się w przypadkach, o których mowa w art. 136 § 2 lub 3. Organ odwoławczy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy wydaje decyzję, o której mowa w § 1 albo 4.

Z kolei, stosownie do postanowień § 4 w. artykułu jeżeli przepisy przewidują wydanie decyzji na blankiecie urzędowym, w tym za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a istnieją podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji, organ odwoławczy uchyla decyzję i zobowiązuje organ pierwszej instancji do wydania decyzji o określonej treści.

Charakter rozstrzygnięć organu odwoławczego w sposób bezpośredni zdeterminowany jest zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego. Jej istota polega na dwukrotnym rozpatrzeniu i rozstrzygnięciu tej samej sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji. Wypływa stąd obowiązek traktowania postępowania odwoławczego jako powtórzenia rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Decyzja organu drugiej instancji jest takim samym aktem stosowania prawa, jak decyzja organu pierwszej instancji, a działanie organu odwoławczego nie ma charakteru kontrolnego, ale jest działaniem merytorycznym, równoważnym działaniu organu pierwszej instancji (T. Woś, J. Zimmermann, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1986r., III AZP 11/86, PiP 1989, z. 8, s. 147).

Realizując zasadę dwuinstancyjności postępowania, art. 138 kodeksu postępowania administracyjnego ukształtował postępowanie przed organem odwoławczym – co do zasady – jako postępowanie merytoryczne. Merytoryczny bądź merytoryczno – reformacyjny charakter mają w związku z tym również decyzje tego organu (art. 138 § 1 pkt 1 i 2 zdanie pierwsze), ukierunkowane na rozstrzygnięcie o określonych prawach lub obowiązkach. U podstaw takiego kierunku rozstrzygnięć organu drugiej instancji leżała niewątpliwie również zasada szybkości działania i prostoty środków prowadzących do załatwienia sprawy (art. 12 kodeksu postępowania administracyjnego). Procesowym wyrazem merytorycznych kompetencji organu drugiej instancji jest treść jego rozstrzygnięcia w sprawie. Organ ten utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję bądź uchyla ją i sam rozstrzyga o istocie sprawy. Wynik postępowania organu odwoławczego nie sprowadza się zaś do oddalenia odwołania bądź uznania tego środka za uzasadniony. Z kolei rozstrzygnięcia kasacyjne traktowane są przez kodeks jako wyjątki od zasady merytorycznego charakteru postępowania odwoławczego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 grudnia 1996r., sygn. akt: SA/Ka 1994/95, niepublikowane). Należy wyodrębnić dwa ich rodzaje: decyzję uchylającą zaskarżoną decyzję i umarzającą jednocześnie postępowanie organu pierwszej instancji (art. 138 § 1 pkt 2 *in fine*), oraz decyzję kasacyjną przekazującą sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji (art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego). Podstawowa różnica między nimi tkwi w tym, że ostatnia z nich może być wydana tylko wówczas, gdy organ odwoławczy stwierdzi istnienie podstaw do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji (B. Adamiak (w:) B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks Postępowania Administracyjnego, s. 599; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 sierpnia 1997r., sygn. akt: SA/Rz 770/97, niepublikowany; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 września 2001r., sygn. akt: V SA 239/01, niepublikowany) (Grzegorz Łaszczyca, Komentarz do art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, Lex).

W przypadku bezprzedmiotowości postępowania odwoławczego organ odwoławczy uprawniony jest również do jego umorzenia w oparciu o art. 138 § 1 pkt 3 kodeksu postępowania administracyjnego.

Przechodząc do merytorycznego rozpatrzenia odwołania Pana Marka Klyty – przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: Marek Klyta „ZŁOMEX” – z siedzibą w miejscowości Strzebiń w gminie Koszęcin, reprezentowanego przez

pełnomocnika Pana Marcina Filipczyka, zawartego w piśmie z dnia 18 października 2021r., zatytułowanym: „Odwołanie”, od decyzji organu pierwszej instancji Nr Ś.6220.20.2021 z dnia 6 października 2021r., którą tenże organ odmówił wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą: „Rozbudowa istniejącej stacji demontażu wycofanych z eksploatacji oraz punktu zbierania odpadów niebezpiecznych i innych niż niebezpieczne poprzez rozszerzenie terenu prowadzenia działalności oraz doposażenie ciągu technologicznego instalacji”, planowanego do realizacji w Tarnowskich Górach przy ul. Cmentarnej 11, na terenie działek Nr 2461/51, 2505/51, 2535/51, 2536/51, 3191/73 oraz 3352/73, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że raz jeszcze przeprowadziło postępowanie, w zakresie w jakim postępowanie to przeprowadził organ pierwszej instancji.

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że zaskarżona i wyżej opisana decyzja organu pierwszej instancji Nr Ś.6220.20.2021 z dnia 6 października 2021r. zawiera wady i nie może się ostać w obrocie prawnym. Została bowiem wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

W związku z powyższym Kolegium postanowiło uchylić zaskarżoną i wyżej opisaną decyzję organu pierwszej instancji Nr Ś.6220.20.2021 z dnia 6 października 2021r., w całości i przekazać ww. sprawę organowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia, ponieważ zachodzą przesłanki wskazane w art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego, w świetle którego organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. Wyżej opisana decyzja kasacyjna może bowiem zostać wydana wyłącznie w przypadku łącznego wystąpienia ww. dwóch przesłanek z art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego. Ustawodawca nie przewidział innych okoliczności pozwalających na wydanie takiej decyzji kasacyjnej, przy czym zakres czynności jakie w ramach postępowania odwoławczego może przeprowadzić organ odwoławczy określa przepis art. 136 kodeksu postępowania administracyjnego.

Zgodnie bowiem z art. 136 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego organ odwoławczy może przeprowadzić na żądanie strony lub z urzędu dodatkowe postępowanie w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie albo zlecić przeprowadzenie tego postępowania organowi, który wydał decyzję.

W świetle § 2 tego artykułu, jeżeli decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, na zgodny wniosek wszystkich stron zawarty w odwołaniu, organ odwoławczy przeprowadza postępowanie wyjaśniające w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy. Jeżeli przyczyni się to do przyspieszenia postępowania, organ odwoławczy może zlecić przeprowadzenie określonych czynności postępowania wyjaśniającego organowi, który wydał decyzję.

W myśl § 3 ww. artykułu przepis § 2 stosuje się także w przypadku, gdy jedna ze stron zawarła w odwołaniu wniosek o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy, a pozostałe strony wyraziły na to zgodę w terminie czternastu dni od dnia doręczenia im zawiadomienia o wniesieniu odwołania, zawierającego wniosek o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

W myśl postanowień § 4 tego artykułu przepisów § 2 i 3 nie stosuje się, jeżeli przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy byłoby nadmiernie utrudnione.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że organ odwoławczy nie może co do zasady prowadzić postępowania dowodowego zastępującego postępowanie dowodowe, które winien był przeprowadzić organ pierwszej instancji. W sytuacji, gdy organ pierwszej instancji orzekł pomimo tego, że nie dysponował niezbędnymi dowodami i dowodów tych nie przeprowadził, to w istocie nie nastąpiło rozpoznanie sprawy w rozumieniu merytorycznym w pierwszej instancji. Takiej wadliwości postępowania organ odwoławczy nie może konwalidować, poza przypadkami wskazanymi w art. 136 § 1 – 3 kodeksu postępowania administracyjnego, ponieważ naruszyłby zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego wyrażoną w art. 15 kodeksu postępowania administracyjnego, zgodnie z którym postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne. Nadto w świetle art. 136 § 4 kodeksu postępowania administracyjnego przepisów § 2 i 3 nie stosuje się, jeżeli przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy byłoby nadmiernie utrudnione.

Kolegium wskazuje, że przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania dowodowego w szerszym zakresie niż dozwala art. 136 kodeksu postępowania administracyjnego i zastąpienie w ten sposób organu pierwszej instancji w prowadzeniu postępowania wyjaśniającego pozbawiłoby stronę prawa do dwukrotnego merytorycznego rozpoznania sprawy administracyjnej. Kolegium stwierdziło, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy konieczne jest przeprowadzenie postępowania dowodowego w znacznym zakresie, a okoliczności wymagające wyjaśnienia mają kluczowe znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Nie może to nastąpić w uzupełniającym postępowaniu dowodowym, o którym mowa w zacytowanym powyżej art. 136 kodeksu postępowania administracyjnego. W dalszej części uzasadnienia zostaną wskazane naruszenia, których dopuścił się organ pierwszej instancji oraz zakres sprawy konieczny do wyjaśnienia ze względu na jego istotny wpływ na rozstrzygnięcie.

Kolegium wskazuje, że postępowanie administracyjne jest zorganizowanym procesem stosowania prawa, które obejmuje następujące etapy:

1. ustalenie stanu faktycznego sprawy w wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego,
2. wybór przepisu prawnego znajdującego zastosowanie w sprawie,
3. dokonanie interpretacji tego przepisu,
4. subsumcję faktów uznanych za udowodnione pod wybraną normę prawną,
5. ustalenie wiążących konsekwencji prawnych – wydanie rozstrzygnięcia.

Wszystkie opisane wyżej etapy procesu stosowania prawa winny być przeprowadzone z poszanowaniem obowiązujących i znajdujących zastosowanie w sprawie przepisów prawnych; zarówno przepisów prawa materialnego, jak i przepisów proceduralnych. Zgodnie z art. 7 kodeksu postępowania administracyjnego w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Natomiast stosownie do art. 77 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Zasada prawdy obiektywnej zawarta w art. 7 kodeksu postępowania administracyjnego i rozwinięta w innych przepisach kodeksu postępowania administracyjnego, w tym w przepisie art. 77 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego, ma fundamentalne znaczenie dla prawidłowego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, które pozwoli dokonać subsumcji faktów uznanych za udowodnione pod stosowną normę prawną, a następnie doprowadzi do ustalenia konsekwencji prawnych tych faktów. Obowiązek wyczerpującego i rzetelnego zebrania materiału dowodowego związany jest z sytuacją procesową organu administracji publicznej, który jest „gospodarzem” postępowania i posiada duże uprawnienia w zakresie ukształtowania tego postępowania. W

szczegółności organ może w każdym stadium postępowania zmienić, uzupełnić lub uchylić swoje postanowienie dotyczące przeprowadzenia dowodu. Natomiast obowiązek wyczerpującego rozpatrzenia materiału dowodowego polega na dokładnym zapoznaniu się z tym materiałem, ustosunkowaniu się do każdego ze zgromadzonych w sprawie dowodów z uwzględnieniem wzajemnych powiązań między nimi, aby uzyskać jednoznaczność ustaleń faktycznych i prawnych. Negatywne konsekwencje zaniedbania należących do organu czynności dowodowych nie mogą obciążać strony. Wykonanie obowiązku wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego winno odbywać się z uwzględnieniem norm wynikających z przepisów prawnych o charakterze proceduralnym.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza zatem, że zaskarżoną decyzją Nr Ś.6220.20.2021 z dnia 6 października 2021r., organ pierwszej instancji, w oparciu o art. 104 kodeksu postępowania administracyjnego oraz art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska, oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, po rozpatrzeniu wniosku Pana Marka Klyty – przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: Marek Klyta „ZŁOMEX” – z siedzibą w miejscowości Strzebiń w gminie Koszęcin, reprezentowanego przez pełnomocnika Pana Marcina Filipczyka, zawartego w piśmie z dnia 9 sierpnia 2021r., w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, odmówił wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą: „Rozbudowa istniejącej stacji demontażu wycofanych z eksploatacji oraz punktu zbierania odpadów niebezpiecznych i innych niż niebezpieczne poprzez rozszerzenie terenu prowadzenia działalności oraz doposażenie ciągu technologicznego instalacji”, planowanego do realizacji w Tarnowskich Górach przy ul. Cmentarnej 11, na terenie działek Nr 2461/51, 2505/51, 2535/51, 2536/51, 3191/73 oraz 3352/73.

W uzasadnieniu decyzji organ pierwszej instancji przedstawił motywy wydanego orzeczenia w sprawie. Wskazał m. in., że: „(...) Postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą: „Rozbudowa istniejącej stacji demontażu wycofanych z eksploatacji oraz punktu zbierania odpadów niebezpiecznych i innych niż niebezpieczne poprzez rozszerzenie terenu prowadzenia działalności oraz doposażenie ciągu technologicznego instalacji”, planowanego do realizacji w Tarnowskich Górach przy ul. Cmentarnej 11, na terenie działek Nr 2461/51, 2505/51, 2535/51, 2536/51, 3191/73 oraz 3352/73 wszczęto na wniosek z dnia 9 sierpnia 2021r. (...) Do wniosku dołączono raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (...), poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie oraz obejmującej obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie. Zgodnie z zapisami raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, planowane przedsięwzięcie jest zamierzeniem budowlanym polegającym na rozbudowie istniejącej stacji demontażu wycofanych z eksploatacji pojazdów oraz punktu zbierania odpadów niebezpiecznych i innych niż niebezpieczne poprzez rozszerzenie terenu prowadzenia działalności oraz doposażenie ciągu technologicznego instalacji, które realizowane będzie w Tarnowskich Górach przy ul. Cmentarnej 11. W związku z planowanym rozszerzeniem prowadzonej działalności przewiduje się rozszerzenie obszaru prowadzenia działalności o działki Nr 2461/51, 2505/51, 2535/51, 2536/51, 3191/73 oraz 3352/73. Przedsięwzięcie polegać będzie na rozbudowie istniejącej stacji demontażu pojazdów wycofanych z eksploatacji oraz punktu zbierania odpadów niebezpiecznych i innych niż niebezpieczne poprzez rozszerzenie terenu prowadzenia działalności oraz doposażenie ciągu technologicznego w urządzenia strzępiące, zgniatające, paczkujące i tnące odpady frakcji złomu oraz przetwarzające odpady frakcji kabli. Ponadto koniecznym jest doposażenie przedsięwzięcia o infrastrukturę stałą i ruchomą. Założenia projektowe wskazane w raporcie o oddziaływaniu na środowisko obejmują: a) rozszerzenie lokalizacji instalacji o

nieruchomości sąsiednie, b) zwiększenie mocy przerobowej instalacji stacji demontażu pojazdów wycofanych z eksploatacji do wartości maksymalnej, c) zmiany w organizacji istniejącej już działalności, d) instalację urządzenia do przetwarzania odpadów frakcji złomu, e) instalacji urządzenia do „paczkowania” odpadów frakcji złomu, f) instalacji urządzenia do zmiany gabarytu odpadów frakcji złomu, g) instalacji urządzenia do przetwarzania odpadów frakcji kabli, h) doposażenie instalacji w infrastrukturę ruchomą i stałą w tym min: – utwardzenie i częściowe uszczelnienie terenów, o które planuje się rozszerzyć działalność wraz z wewnętrznym systemem kanalizacji wyposażonym w urządzenie podczyszczające i zbiornik bezodpływowy, – urządzenie do przetwarzania odpadów frakcji złomu, urządzenie prasonożyc; – urządzenie korowarki kabli, – urządzenie paczkarki, – urządzenia pomocnicze (wózki widłowe, ładowarka, urządzenia specjalistyczne służące do demontażu pojazdów, urządzenia proste). Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji określonych w art. 72 ust. 1 ustawy ooś, w tym przed decyzją o pozwoleniu na budowę wydawanych na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994r. – Prawo budowlane oraz przed zezwoleniem na zbieranie odpadów, zezwoleniem na przetwarzanie odpadów i zezwoleniem na zbieranie i przetwarzanie odpadów wydawanych na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 2021r. o odpadach. Zgodnie z art. 71 ust. 2 ustawy ooś, uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie oddziaływać na środowisko. Kwalifikację przedsięwzięcia do ww. kategorii przeprowadzono w oparciu o rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (...). Do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się m.in. zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 42: stacje demontażu w rozumieniu art. art. 3 pkt 10 ustawy z dnia 20 stycznia 2005r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (...) i § 2 ust. 1 pkt 44: strzępiarki złomu. Natomiast do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się m.in. na podstawie § 3 ust. 1 pkt 83 cytowanego rozporządzenia: punkty do zbierania, w tym przeładunku: a) złomu, z wyłączeniem punktów selektywnego zbierania odpadów komunalnych, b) odpadów wymagających uzyskania zezwolenia na zbieranie odpadów z wyłączeniem odpadów obojętnych oraz punktów selektywnego zbierania odpadów komunalnych. Zgodnie z art. 80 ust. 2 ustawy ooś, organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji inwestycji z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Działki Nr 2461/51, 2505/51, 2535/51, 2536/51, 3191/73 oraz 3352/73 położone przy ul. Cmentarnej 11 w Tarnowskich Górach, na których planowana jest realizacja przedsięwzięcia, zlokalizowane są na terenie objętym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego północnych dzielnic miasta Tarnowskie Góry – Opatowice, Rybna, Strzybnica, Pniowiec, Sawice, część Lasowic na północ od ulicy Częstochowskiej i terenów leśnych, przyjętym uchwałą Nr XXXVIII/424/2013 Rady Miejskiej w Tarnowskich Górach z dnia 27 lutego 2013r. (Dz. Urz. Woj. Śląsk. z 2013r. poz. 2361) i objęte obszarem o symbolu ustalenia planu: 3L – PUI – tereny produkcyjno – usługowe obejmujące obiekty produkcyjne, magazynowo – składowe oraz usługowe z zakresu: handlu, gastronomii, rzemiosła, obsługi pojazdów. Zgodnie z ustaleniami planu, na terenach tych dopuszcza się:

- a) obiekty zaplecza socjalnego, budynki pomocnicze,
- b) mieszkania wbudowane w obiekty usługowe obejmujące mniej niż 5 % powierzchni użytkowej obiektu usługowego,
- c) sieci i urządzenia infrastruktury technicznej,
- d) drogi wewnętrzne, miejsca postojowe, parkingi, garaże, place do ruchu pojazdów,
- e) zieleni urządzoną, obiekty małej architektury.

Rozbudowa istniejącej stacji demontażu wycofanych z eksploatacji oraz punktu zbierania odpadów niebezpiecznych i innych niż niebezpieczne poprzez rozszerzenie terenu

prowadzenia działalności oraz doposażenie ciągu technologicznego instalacji, planowana do realizacji w Tarnowskich Górach przy ul. Cmentarnej 11, na terenie działek Nr 2461/51, 2505/51, 2535/51, 2536/51, 3191/73 oraz 3352/73 jest niezgodna z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie przewiduje na działkach, na których do tej pory nie była prowadzona działalność polegająca na gospodarowaniu odpadami, to jest na działkach Nr 2505/51, 2535/51, 2536/51, 3191/73 oraz 3352/73 realizacji tego typu przedsięwzięć (urządzenia strzępiące, zgniatające, paczkujące i tnące odpady frakcji złomu oraz przetwarzające odpady frakcji kabli). Wobec powyższego, biorąc pod uwagę fakt, że planowane przedsięwzięcie nie jest zgodne z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a tym samym nie jest możliwe stwierdzenie zgodności przedsięwzięcia z zapisami tego planu, orzeczono odmowę wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Liczba stron postępowania przekracza 10, zatem zgodnie z art. 74 ust. 3 ustawy ooŚ, stosuje się przepis art. 49 kodeksu postępowania administracyjnego, to jest strony zawiadomione są o wydaniu decyzji poprzez obwieszczenie. Zgodnie z art. 10 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego obwieszczeniem Burmistrza Miasta Tarnowskie Góry z dnia 6 września 2021r. znak Ś.6220.20.2021 poinformowano strony o zakończeniu postępowania dowodowego oraz pouczono o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. W dniach od 6 września do 27 września 2021r. obwieszczenie wywieszono na tablicy ogłoszeń Wydziału Ochrony Środowiska w siedzibie Urzędu Miasta w Tarnowskich Górach przy ul. Sienkiewicza 2 oraz udostępniono w Biuletynie Informacji Publicznej. W terminie określonym w obwieszczeniu żadna ze stron postępowania nie skorzystała z przysługujących uprawnień. Uwzględniając powyższe orzeczono jak w sentencji. (...).”

Przechodząc do merytorycznego rozpatrzenia ww. odwołania Pana Marka Klyty – przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: Marek Klyta „ZŁOMEX” – z siedzibą w miejscowości Strzebiń w gminie Koszęcin, reprezentowanego przez pełnomocnika Pana Marcina Filipczyka, zawartego w piśmie z dnia 18 października 2021r., zatytułowanym: „Odwołanie”, od decyzji organu pierwszej instancji Nr Ś.6220.20.2021 z dnia 6 października 2021r., Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w pierwszej kolejności wskazuje, że z akt sprawy przekazanych przez organ pierwszej instancji do organu odwoławczego wynika, że do wniosku z dnia 9 sierpnia 2021r., który zainicjował postępowanie administracyjne w sprawie, inwestor dołączył m. in. kopię mapy ewidencyjnej z zaznaczonym terenem przedsięwzięcia oraz obszarem oddziaływania tego przedsięwzięcia. Stosowna mapa znajduje się w aktach sprawy. Brak jest z kolei w aktach sprawy przekazanych przez organ pierwszej instancji do organu odwoławczego mapy, o której mowa w art. 74 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, to jest mapy, w postaci papierowej oraz elektronicznej, w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, wraz z wyznaczoną odległością, o której mowa w ust. 3 a pkt 1; w przypadku przedsięwzięć innych niż wymienione w pkt 4 mapę sporządza się na podkładzie wykonanym na podstawie kopii mapy ewidencyjnej, o której mowa w pkt 3. W toku postępowania prowadzonego przez organ pierwszej instancji ww. brak nie zostało uzupełniony w oparciu o art. 64 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego.

Tym samym wniosek inwestora, który zainicjował postępowanie w sprawie, nie spełnia wymogów wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia, określonych w art. 74 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie

środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, czego skutkiem jest prowadzenie postępowania i wydanie zaskarżonej decyzji w oparciu o niekompletny wniosek strony.

W toku ponownego rozpatrywania sprawy uchybienie to winno zostać usunięte, a ww. wniosek inwestora z dnia 9 sierpnia 2021r. powinien zostać uzupełniony w prawem przewidziany sposób. Przy czym uzupełnienie wniosku, który zainicjował postępowanie w sprawie, w toku ponownego rozpatrywania sprawy przez organ pierwszej instancji, winno zostać dokonane w oparciu o art. 50 kodeksu postępowania administracyjnego, a nie na podstawie art. 64 § 2 tego kodeksu.

Kolegium wskazuje dalej, że w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ pierwszej instancji wskazał, że: „(...) Liczba stron postępowania przekracza 10, zatem zgodnie z art. 74 ust. 3 ustawy o oś, stosuje się przepis art. 49 kodeksu postępowania administracyjnego, to jest strony zawiadomione są o wydaniu decyzji poprzez obwieszczenie. (...)” Kolegium zauważa jednak, że zarówno z treści uzasadnienia zaskarżonej decyzji jak i akt sprawy nie wynika kogo organ pierwszej instancji, poza inwestorem, uznał za stronę przedmiotowego postępowania. W aktach sprawy brak jest również wykazu stron postępowania, a w rozdzielniku zaskarżonej decyzji organ pierwszej instancji wskazał jedynie: „Pozostałe strony w drodze obwieszczenia”. Nadto z akt sprawy nie wynika, w jaki sposób organ pierwszej instancji ustalił krąg stron w przedmiotowym postępowaniu, a z uwagi na brak materiału dowodowego Kolegium nie ma możliwości dokonania ustaleń w tym zakresie.

Organ pierwszej instancji będzie zatem zobowiązany przeprowadzić postępowanie wyjaśniające w celu ustalenia kręgu stron w postępowaniu i ich prawidłowego określenia w toczącym się postępowaniu.

W tym miejscu Kolegium wskazuje, że zgodnie z brzmieniem art. 28 kodeksu postępowania administracyjnego stroną postępowania administracyjnego jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo, kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Istotą interesu prawnego jest jego związek z konkretną normą prawa materialnego, to jest taką normą, którą można wskazać jako jego podstawę i z której podmiot legitymujący się tym interesem może wywodzić swoje racje. Mieć interes prawny w postępowaniu administracyjnym znaczy więc to samo, co ustalić przepis prawa materialnego, a czasami również procesowego, na podstawie którego można skutecznie żądać czynności organu z zamiarem zaspokojenia jakiejś własnej potrzeby albo żądać zaniechania lub ograniczenia czynności organu, sprzecznych z potrzebami danego podmiotu – strony postępowania. Interes prawny powinien być konkretny, indywidualny, aktualny i sprawdzalny obiektywnie, dający się zaspokoić przez wydanie decyzji. W każdym razie chodzi o interes prawny szeroko pojmowany tzn. chroniony prawem przedmiotowym (powszechnie obowiązującym) nie zaś chroniony tylko prawem administracyjnym materialnym lub procesowym. Interes prawny, którego istnienie warunkuje przyznanie osobie przymiotu strony w określonej sprawie, musi bezpośrednio dotyczyć sfery prawnej podmiotu. Brak bezpośredniego wpływu sprawy na sferę prawną osoby nie pozwala na uznanie jej za stronę (M. Jaśkowska, A. Wróbel, Kodeks postępowania administracyjnego Komentarz, Zakamycze 2000, s. 238). Od interesu prawnego należy odróżnić interes faktyczny, tj. sytuację, w której dany podmiot jest wprawdzie zainteresowany sposobem rozstrzygnięcia danej sprawy, nie może jednak tego zainteresowania poprzeć przepisami prawa, mającymi stanowić podstawę skierowanego żądania w zakresie podjęcia stosownych czynności przez organ administracyjny (por.: m. in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 września 1999r., sygn. akt: IV SA 1285/98). W sprawach o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przepisami prawa materialnego, z których wywodzi się interes prawny jest przepis art. 74 ust. 3a ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w świetle którego stroną postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu

przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1, przy czym przez obszar ten rozumie się: 1) przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu; 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem. Z powyższego wynika, że przymiot strony w przedmiotowym postępowaniu będzie zatem posiadał inwestor oraz podmioty, którym przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, przy czym obszar ten został prawnie zdefiniowany w art. 74 ust. 3a pkt 1, pkt 2 i pkt 3 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Dodatkowo Kolegium wskazuje, że nieprawidłowe określenie kręgu stron postępowania stanowi kwalifikowaną wadę procesową, która stanowi podstawę wszczęcia postępowania w sprawie wznowienia postępowania na wniosek strony w przypadku określonym w art. 145 § 1 pkt 4 kodeksu postępowania administracyjnego lub stwierdzenia jej nieważności w sytuacji wskazanej w art. 156 § 1 pkt 4 kodeksu postępowania administracyjnego, natomiast w postępowaniu odwoławczym uzasadnia uchylenie w całości zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji.

Prawidłowe określenie strony podmiotowej postępowania wpływa bowiem na prawidłowość przebiegu postępowania administracyjnego. Uchybienia w tym zakresie muszą skutkować uchyleniem decyzji i przekazaniem sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji – ze wskazaniem, iż w tym zakresie postępowanie wyjaśniające należy ponownie przeprowadzić w całości – co wyżej zostało już wskazane.

Ponownie rozpatrując sprawę organ pierwszej instancji będzie obowiązany do usunięcia tego uchybienia i dokonania prawidłowych ustaleń w sprawie.

Kolegium zauważa również, że ustalenie kręgu stron wpływa również na ustalenie czy wniosek, który zainicjował postępowanie w sprawie jest kompletny. W świetle bowiem art. 74 ust. 1a ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 10, nie wymaga się dołączenia dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6 tego artykułu, to jest wypisu z rejestru gruntów lub innego dokumentu, w postaci papierowej lub elektronicznej, wydanego przez organ prowadzący ewidencję gruntów i budynków, pozwalającego na ustalenie stron postępowania, zawierającego co najmniej numer działki ewidencyjnej oraz, o ile zostały ujawnione: numer jej księgi wieczystej, imię i nazwisko albo nazwę oraz adres podmiotu ewidencyjnego, obejmujący przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmujący obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, z zastrzeżeniem ust. 1a.

Kolegium w tym miejscu zauważa również, że czym innym jest ustalenie i prawidłowe określenie w aktach sprawy kręgu stron postępowania, a czym innym doręczanie prawidłowo ustalonym stronom pism w sprawie, w tym decyzji, w trybie obwieszczenia, przy zastosowaniu art. 49 kodeksu postępowania administracyjnego.

Kolegium zauważa dalej, że zgodnie z treścią art. 107 § 1 pkt 3 kodeksu postępowania administracyjnego jednym z obligatoryjnych elementów decyzji administracyjnej jest oznaczenie strony lub stron postępowania. W treści zaskarżonej decyzji, poza inwestorem, organ nie oznaczył żadnej innej strony postępowania. W ocenie Kolegium,

popartym bogatym orzecznictwem sądów administracyjnych, tego rodzaju praktyka nie ma żadnych podstaw wśród obowiązujących przepisów i również stanowi uchybienie dyskwalifikujące zaskarżone orzeczenie. Nie ulega bowiem wątpliwości, że to treść decyzji jest miejscem, w którym organ winien wskazać strony postępowania. Może uczynić to zarówno w rozstrzygnięciu jak i w innym elemencie decyzji. Najczęściej w praktyce ma to miejsce w tzw. rozdzielniku zamieszczanym pod uzasadnieniem lub pouczeniem, stanowiącym jednak integralny element tej decyzji i pozostający z nią w formalnym i faktycznym związku, niepozostawiającym wątpliwości co do jego treści. Tymczasem, na gruncie niniejszej sprawy rozdzielnik w decyzji wskazuje jedynie na: „Pozostałe strony”, które otrzymają zaskarżone orzeczenie w drodze ogłoszenia, a zatem de facto w żaden sposób tych stron nie określa.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że zaskarżona decyzja organu pierwszej instancji jest wadliwa gdyż nie zawiera jednego z obligatoryjnych elementów, wymienionego w art. 107 § 1 pkt 3 kodeksu postępowania administracyjnego, i tym samym konieczne jest jej uchylenie i przekazanie do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji. Wady tej, z uwagi na brak materiału dowodowego, na obecnym etapie postępowania, Kolegium nie jest w stanie konwalidować.

Kolegium wskazuje następnie, że uzasadniając odmowę wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia pod nazwą: „Rozbudowa istniejącej stacji demontażu wycofanych z eksploatacji oraz punktu zbierania odpadów niebezpiecznych i innych niż niebezpieczne poprzez rozszerzenie terenu prowadzenia działalności oraz doposażenie ciągu technologicznego instalacji”, planowanego do realizacji w Tarnowskich Górach przy ul. Cmentarnej 11, na terenie działek Nr 2461/51, 2505/51, 2535/51, 2536/51, 3191/73 oraz 3352/73, organ pierwszej instancji wskazał na niezgodność lokalizacji tego przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, co wyczerpuje przesłankę do odmowy wydania rozstrzygnięcia pozytywnego. Zgodnie bowiem z art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska, oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony – z pominięciem wyjątków wskazanych w tymże przepisie. Kolegium zauważa jednak, że w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, organ pierwszej instancji, dokonując oceny zgodności planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego ograniczył się wyłącznie do opisu przedsięwzięcia zacytowania fragmentów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i wskazania, że: „(...) Rozbudowa istniejącej stacji demontażu wycofanych z eksploatacji oraz punktu zbierania odpadów niebezpiecznych i innych niż niebezpieczne poprzez rozszerzenie terenu prowadzenia działalności oraz doposażenie ciągu technologicznego instalacji, planowana do realizacji w Tarnowskich Górach przy ul. Cmentarnej 11, na terenie działek Nr 2461/51, 2505/51, 2535/51, 2536/51, 3191/73 oraz 3352/73 jest niezgodna z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie przewiduje na działkach, na których do tej pory nie była prowadzona działalność polegająca na gospodarowaniu odpadami, to jest na działkach Nr 2505/51, 2535/51, 2536/51, 3191/73 oraz 3352/73 realizacji tego typu przedsięwzięć (urządzenia strzępiące, zgniatające, paczkujące i tnące odpady frakcji złomu oraz przetwarzające odpady frakcji kabli). (...)” Kolegium zauważa również, że w aktach sprawy przekazanych przez organ pierwszej instancji znajduje się pismo Kierownika Referatu Urbanistyki w Wydziale Urbanistyki i Mienia w Urzędzie Miejskim w Tarnowskich Górach Nr GUu.6724.441.2021 z dnia 24 sierpnia 2021r., w treści którego wyrażono opinię, że: „„Rozbudowa istniejącej stacji demontażu wycofanych z eksploatacji oraz punktu zbierania odpadów niebezpiecznych i

innych niż niebezpieczne poprzez rozszerzenie terenu prowadzenia działalności oraz doposażenie ciągu technologicznego instalacji” na działkach Nr 2461/51, 2505/51, 2535/51, 2536/51, 3191/73, 3352/73, położonych przy ul. Cmentarnej 11 w Tarnowskich Górach jest niezgodna z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.”, przy czym w treści tego pisma także nie wskazano podstaw do takiego stanowiska.

Kolegium wskazuje, że z akt sprawy, w tym z treści uzasadnienia zaskarżonej decyzji nie wynika by w tym zakresie organ orzekający w sprawie dokonał dogłębnej analizy zgodności planowanego przedsięwzięcia z planem zagospodarowania przestrzennego, w tym analizy i oceny wyżej przywołanego stanowiska zaprezentowanego w toku postępowania przez Kierownika Referatu Urbanistyki w Wydziale Urbanistyki i Mienia w Urzędzie Miejskim w Tarnowskich Górach w piśmie Nr GUu.6724.441.2021 z dnia 24 sierpnia 2021r. De facto z akt sprawy nie wynika by w tym zakresie organ pierwszej instancji przeprowadził rzetelne postępowanie wyjaśniające na okoliczność zgodności planowanej inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

Kolegium zauważa dalej, że w myśl art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jedn.: Dz. U. z 2021r. poz. 741 z późn. zm.), ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Z powyższego przepisu wynika, iż miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest głównym instrumentem planowania i zagospodarowania przestrzennego. Jest zatem podstawowym urządzeniem planistycznym za pomocą, którego w sposób wiążący ustala się przeznaczenie terenu na określone cele. Stosownie zaś do postanowień art. 14 ust. 8 ww. ustawy, plan miejscowy jest aktem prawa miejscowego. Z powyższego przepisu wynika, że ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego mają charakter normatywny, a zatem są powszechnie obowiązujące. Wiążą, zatem zarówno podmioty władzy, w tym organy administracji publicznej, jak i podmioty pozostające poza strukturą władzy, to jest jednostki i ich organizacje. O normatywności takiego aktu świadczy dodatkowo jego funkcja. Zgodnie, bowiem z art. 6 ust. 1 tej ustawy ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości. Z powyższego wynika, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jako akt prawa miejscowego wydawany na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym należy do kategorii normatywnych aktów podstawowych i jest powszechnie obowiązujący na obszarze, którego dotyczy.

Z akt sprawy wynika, że przedsięwzięcie pod nazwą: „Rozbudowa istniejącej stacji demontażu wycofanych z eksploatacji oraz punktu zbierania odpadów niebezpiecznych i innych niż niebezpieczne poprzez rozszerzenie terenu prowadzenia działalności oraz doposażenie ciągu technologicznego instalacji”, planowane jest do realizacji w Tarnowskich Górach przy ul. Cmentarnej 11, na terenie działek Nr 2461/51, 2505/51, 2535/51, 2536/51, 3191/73 oraz 3352/73. Ww. działki są położone na obszarze oznaczonym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego północnych dzielnic miasta Tarnowskie Góry – Opatowice, Rybna, Strzybnica, Pniowiec, Sawice, część Lasowic na północ od ulicy Częstochowskiej i terenów leśnych, przyjętym uchwałą Rady Miejskiej w Tarnowskich Górach Nr XXXVIII/424/2013 z dnia 27 lutego 2013r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego północnych dzielnic miasta Tarnowskie Góry – Opatowice, Rybna, Strzybnica, Pniowiec, Sowice, części Lasowic na północ od ulicy Częstochowskiej i terenów leśnych (Dz. Urz. Woj. Śląsk. z 2013r. poz. 2361) symbolem 3L – PUI.

Wskazać należy, że w świetle zapisów § 2 pkt 16 ww. planu, przedmiotem ustaleń planu są tereny produkcyjno – usługowe oznaczone na rysunkach planu symbolami: 1RB – PUI, od 1SR – PUI do 3SR – PUI, od 1SO – PUI do 4SO – PUI, 1P – PUI, od 1L – PUI do 6L – PUI, 1RB – PUII, 1SR – PUII, 1SO – PUII, od 1S – PUII do 3S – PUII, 1SO – POIII.

W myśl postanowień § 128 ww. planu:

„§ 128. 1. Ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów. Wyznacza się tereny o symbolach: od 1L – PUI do 6L – PUI i ustala się przeznaczenie: tereny produkcyjno – usługowe obejmujące obiekty produkcyjne, magazynowo – składowe oraz usługowe z zakresu: handlu, gastronomii, rzemiosła, obsługi pojazdów.

2. Ustalenia dotyczące zasad ochrony i kształtowania ładu przestrzennego.

- 1) Na terenach, o których mowa w ust. 1 dopuszcza się:
 - a) obiekty zaplecza socjalnego, budynki pomocnicze,
 - b) mieszkania wbudowane w obiekty usługowe obejmujące mniej niż 5 % powierzchni użytkowej obiektu usługowego,
 - c) sieci i urządzenia infrastruktury technicznej,
 - d) drogi wewnętrzne, miejsca postojowe, parkingi, garaże, place do ruchu pojazdów,
 - e) zieleni urządzoną, obiekty małej architektury.

3. Ustalenia dotyczące parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenów:

- 1) maksymalna wysokość budynków na terenach oznaczonych symbolami: od 1L – PUI do 6L – PUI – 16 m; maksymalna liczba kondygnacji nadziemnych – 3,
- 2) obowiązuje geometria dachów: dachy płaskie bądź spadziste, o kącie nachylenia połaci dachowych do 45°, a także dachy: kolebkowe, kopułowe, namiotowe,
- 3) powierzchnia terenu biologicznie czynna – minimum 5 % powierzchni działki,
- 4) maksymalna wielkość powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki – 80 %”.

W świetle zapisów § 147 ww. planu:

„§ 147. 1. W zakresie ochrony i kształtowania systemu przyrodniczego terenu objętego planem ustala się zachowanie istniejących zespołów zieleni urządzonej oraz szpalerów drzew wzdłuż dróg przy jednoczesnym odtwarzaniu drzew w miejscach koniecznego ich usunięcia,

2. Ustalenia dotyczące ochrony wód podziemnych oraz ujęć wód podziemnych.

- 1) Dla obszarów najwyższej ochrony wód podziemnych – Głównego Zbiornika Wód Podziemnych Nr 330 Gliwice oraz Głównego Zbiornika Wód Podziemnych Nr 327 Lubliniec – Myszków ustala się:
 - a) zakaz lokalizacji inwestycji wymagających głębokich wykopów rozszczelniających górotwór,
 - b) zakaz lokalizacji inwestycji powodujących zanieczyszczenia gruntu, zmiany w chemii wód przesiąkowych,
 - c) zakaz stosowania rozwiązań technologicznych w zakresie gospodarki wodno – ściekowej, które mogłyby powodować przedostawanie się ścieków do wód powierzchniowych, podziemnych i do gruntu,
 - d) nakaz stosowania szczelnych nawierzchni o podłożu izolowanym na terenach: parkingów, placów oraz dróg,
 - e) zakaz budowy nowych ujęć wód podziemnych ujmujących poziom triasowy,
 - f) zakaz budowy otworowych wymienników ciepła z zastosowaniem cieczy uznawanych za szkodliwe dla środowiska wodnego.
 - 2) Obowiązuje utrzymanie i ochrona urządzeń związanych z eksploatacją ujęć wód podziemnych oznaczonych graficznie na rysunku planu stanowiącym załącznik Nr 1.
3. Ustalenia dotyczące ochrony przed uciążliwościami lokalizowanych obiektów.
- 1) Dla potrzeb ochrony przed hałasem przyjmuje się następujące zasady przyporządkowania terenów wyznaczonych w planie zgodnie z rodzajami określonymi w rozporządzeniu w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz.U z 2007r. Nr 120, poz. 826): (...)

- 2) Funkcja usługowa, produkcyjna, rzemiosła, magazynowa, składowa, ogrodnicza, związana z chowem i hodowlą zwierząt, produkcją rolną, przetwórstwem rolno - spożywczym nie może powodować ograniczeń w użytkowaniu terenów sąsiednich.

(...)

- 4) Obowiązuje nakaz przestrzegania ograniczeń w zagospodarowaniu terenów w sąsiedztwie napowietrznych linii elektroenergetycznych: 110kV, 20kV, 6kV wynikających ze stref ochronnych od tychże linii oraz ograniczeń w zagospodarowaniu terenów w sąsiedztwie gazociągów: wysokiego ciśnienia oraz podwyższonego średniego ciśnienia związanych z lokalizacją obiektów zgodnie z przepisami odrębnymi w tym zakresie

(...)

5. Ustalenia dotyczące form ochrony przyrody oznaczonych graficznie na rysunku planu stanowiącym załącznik Nr 1 ustanowionych w trybie przepisów o ochronie przyrody.

- 1) Dla obszaru ochrony siedlisk sieci "Natura 2000 PLH240003 Podziemia Tarnogórsko - Bytomskie" obowiązuje zakaz podejmowania działań mogących w istotny sposób pogorszyć stan siedlisk przyrodniczych oraz siedlisk gatunków roślin i zwierząt, a w szczególności:

- a) zakaz zasypywania otworów wentylacyjnych (wlotowych),
- b) zakaz składowania odpadów przemysłowych.

- 2) Obowiązuje ochrona pomników przyrody żywej obejmujących pojedyncze gatunki drzew, które podlegają ochronie aż do ich samoistnego, całkowitego rozpadu, jeżeli nie stanowi to zagrożenia dla ludzi.

6. W granicach obszaru objętego planem występują tereny o szczególnych wartościach przyrodniczych oznaczone graficznie na rysunku planu stanowiącym załącznik Nr 1, do których należą: (...)

7. Dla obszaru obejmującego fragment terenów leśnych leżących przy północnej granicy miasta z gminą Tworóg i Miasteczko Śląskie obowiązuje:

- 1) ochrona istniejącego lasu wraz z zachowaniem jego struktury gatunkowej, a także łąk rozlewisk, torfowisk starorzeczy związanych z rzeką Woda Graniczna,
- 2) zakaz zalesiania łąk śródleśnych,
- 3) ochrona istniejących rzadkich gatunków w skali miasta i regionu roślin i zwierząt,
- 4) zakaz dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli zmiany te nie służą ochronie przyrody,
- 5) zakaz magazynowania i składowania wszelkich materiałów mogących zanieczyścić wody powierzchniowe oraz glebę, a także wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu za wyjątkiem prac związanych z zabezpieczeniem przeciwpowodziowym.

8. Dla obszaru łąk wzdłuż cieku płynącego w kierunku Tłuczykąta obowiązuje:

- 1) utrzymanie naturalnego biegu istniejącego cieku wraz z otaczającymi wilgotnymi łąkami i siedliskami roślin i zwierząt,
- 2) zakaz zalesiania i zadrzewiania terenu,
- 3) zakaz dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli zmiany te nie służą ochronie przyrody,
- 4) zakaz magazynowania i składowania wszelkich materiałów mogących zanieczyścić wody powierzchniowe oraz glebę a także wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu za wyjątkiem prac związanych z zabezpieczeniem przeciwpowodziowym.

9. Dla obszaru leśnego między kolonią Piaseczna Mała, a Strzybnicą oraz rejonem zbiornika wodnego po zachodniej stronie ul. A. Krajowej w Pniowcu obowiązuje:

- 1) utrzymanie istniejących zbiorników wodnych połączonych ze sobą ciekami i otoczonych lasami,
- 2) ochrona związanych z ciekami i zbiornikami wodnymi siedlisk rodzimej flory i fauny,

- 3) ochrona istniejących lasów i zadrzewień,
- 4) zakaz dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli zmiany te nie służą ochronie przyrody,
- 5) zakaz magazynowania i składowania wszelkich materiałów oraz wykonywania wszelkich prac mogących zanieczyścić wody powierzchniowe oraz glebę.

10. Dla doliny Potoku Pniowieckiego od jego źródeł do drogi Pniowiec – Tłuczykąt obowiązuje:

- 1) utrzymanie naturalnego biegu istniejącego Potoku Pniowieckiego wraz ze strefą źródłiskową i terenami rozlewisk,
- 2) ochrona istniejących siedlisk rodzimej flory i fauny,
- 3) zakaz dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli zmiany te nie służą ochronie przyrody,
- 4) zakaz magazynowania i składowania wszelkich materiałów mogących zanieczyścić wody powierzchniowe, oraz wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu za wyjątkiem prac związanych z zabezpieczeniem przeciwpowodziowym.

11. Dla obszaru „Rybna” obowiązuje:

- 1) utrzymanie istniejącego ukształtowania terenów oznaczonych na rysunkach planu jako tereny: rolnicze, leśne oraz trwałych użytków zielonych wraz z ochroną licznych zbiorowisk roślinnych oraz zwierzęcych,
- 2) ochrona zbiorników wodnych oraz obszarów wodno-błotnych,
- 3) utrzymanie istniejących enklaw leśnych i zadrzewień,
- 4) zakaz dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli zmiany te nie służą ochronie przyrody,
- 5) zakaz magazynowania i składowania wszelkich materiałów mogących zanieczyścić wody powierzchniowe oraz glebę.

12. Ograniczenia w użytkowaniu terenów leżących wzdłuż cieków:

- 1) obowiązują pasy ochronne z zakazem zabudowy wzdłuż cieków o szerokości 5m od ich krawędzi zgodnie z nieprzekraczalną linią zabudowy oznaczoną graficznie na rysunku planu stanowiącym załącznik Nr 1,
- 2) obowiązuje przestrzeganie ograniczeń związanych z lokalizacją ogrodzeń od krawędzi cieków zgodnie z przepisami odrębnymi w tym zakresie [(ustawa prawo wodne (...))].
- 3) Dla obszarów lokalnych podtopień oznaczonych graficznie na rysunku planu stanowiącym załącznik Nr 1 i obejmujących tereny przeznaczone pod zabudowę obowiązuje zakaz lokalizacji nowych budynków mieszkalnych z kondygnacją podziemną.”

W świetle zapisów § 147 ust. 1 ww. planu w zakresie gospodarki odpadami ustala się:

- 1) zagospodarowanie odpadów oraz ich wywóz na wyznaczone składowiska zgodnie z wojewódzkim planem gospodarki odpadami,
- 2) nakaz zbierania i magazynowania odpadów w miejscach do tego wyznaczonych,
- 3) nakaz zabezpieczenia odpadów czasowo przechowywanych przed infiltracją wód opadowych.

Kolegium zauważa, że w świetle zapisów zacytowanego powyżej miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, działki Nr 2461/51, 2505/51, 2535/51, 2536/51, 3191/73 oraz 3352/73, na których planowana jest realizacja przedmiotowego przedsięwzięcia, położone są na obszarze oznaczonym na rysunku ww. planu symbolem 3L – PUI, dla którego przyjęto przeznaczenie podstawowe jako tereny produkcyjno – usługowe obejmujące obiekty produkcyjne, magazynowo – składowe oraz usługowe z zakresu: handlu, gastronomii, rzemiosła, obsługi pojazdów. Z kolei z treści zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji wynika, że organ ten przyjął, że planowana działalność jest niezgodna z tym planem, przy czym w żaden sposób tego nie uzasadnił.

W ocenie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach ocena organu pierwszej instancji w tym zakresie jest nieprawidłowa i nie została wydana po przeprowadzeniu prawidłowego postępowania wyjaśniającego w tym zakresie. Nadto nie została w żaden sposób uzasadniona.

Wskazać należy, że organ pierwszej instancji stwierdził niezgodność planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego po zapoznaniu się ze stanowiskiem pracowników tego organu zatrudnionych w Referacie Urbanistyki w Wydziale Urbanistyki i Mienia w Urzędzie Miejskim w Tarnowskich Górach wyrażonym w piśmie Nr GUu.6724.441.2021 z dnia 24 sierpnia 2021r.

Zauważyć należy, że ocena zgodności planowanego przedsięwzięcia z planem zagospodarowania przestrzennego wymaga jednak szczegółowego zapoznania się z charakterystyką planowanego przedsięwzięcia, w tym w szczególności z przedłożonym przez inwestora raportem oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, oraz fachową wiedzą z zakresu ochrony środowiska. Oznacza to, że organ pierwszej instancji jako organ wyspecjalizowany w rozstrzyganiu spraw z zakresu ochrony środowiska, a przede wszystkim organ właściwy rzeczowo – zobowiązany jest samodzielnie ocenić spełnienie ww. przesłanki podejmując w tym zakresie prawnie wymagane środki dowodowe.

W ocenie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach organ pierwszej instancji w ogóle nie podjął czynności dowodowych dla ustalenia ww. kwestii, tym samym nie miał podstaw do dokonania oceny, czy w świetle dokumentów złożonych przez inwestora, w tym zapisów przedłożonego przez inwestora raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, planowane przedsięwzięcie będzie niezgodne z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach zauważa również, że jak już wyżej wykazano, plan miejscowy jest aktem prawa miejscowego, a zatem aktem normatywnym o charakterze powszechnie obowiązującym. Akt ten ogranicza zakres swobody w dysponowaniu prawem własności. Skoro tak, to wszelkie wyjątki od dopuszczalnych w tym planie sposób zagospodarowania terenu powinny być wyrażone wprost – nie jest zatem dopuszczalna wykładnia rozszerzająca wyjątków lub tym bardziej wywodzenie ich w drodze analogii czy wykładni funkcjonalnej. Skoro zatem na obszarze oznaczonym na rysunku ww. planu symbolem 3L – PUI, na którym planowane jest realizowanie przedmiotowego przedsięwzięcia, przyjęto przeznaczenie podstawowe jako tereny produkcyjno – usługowe obejmujące obiekty produkcyjne, magazynowo – składowe oraz usługowe z zakresu: handlu, gastronomii, rzemiosła, obsługi pojazdów – to brak jest podstaw dla przyjęcia a priori, że planowane przedsięwzięcie jest niezgodne z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Przyjęcie zatem przez organ pierwszej instancji, że planowane przedsięwzięcie jest niezgodne z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego i niewyjaśnienie powyższej okoliczności w postępowaniu wyjaśniającym i jej właściwe uzasadnienie jest błędne i niczym nieuzasadnione. Nie znajduje również oparcia w obowiązujących przepisach prawa. Ponownie prowadząc postępowanie stanowisko Kolegium w tym zakresie organ pierwszej instancji winien również uwzględnić.

Reasumując Kolegium stwierdza, że w niniejszej sprawie organ pierwszej instancji nie przeprowadził w prawidłowy sposób postępowania dowodowego na okoliczność zgodności planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach podkreśla zatem, że na zasadzie ustanowionej w art. 80 kodeksu postępowania administracyjnego, organ pierwszej instancji obowiązany był do oceny zgodności planowanego przedsięwzięcia z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i wyjaśnienia, czy w oparciu o dokonaną wykładnię zapisów tego planu zachodzi sprzeczność z przedmiotowym planem, czy też takiej sprzeczności nie ma.

W tym miejscu Kolegium wskazuje, iż w orzecznictwie sądowym zwraca się uwagę, iż wykładnia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, powinna odbywać się według tych samych zasad, jakie mają zastosowanie wobec innych aktów prawnych, a podmiotami uprawnionymi do jej dokonania są organy administracji i sądy administracyjne. Poza wypadkami, gdy rozumienie przepisów nie budzi wątpliwości, do interpretacji postanowień planu stosuje się więc metody właściwe dla wykładni aktów normatywnych (tak m.in.: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w z 12 października 2011r., sygn. akt: IV SA/Po 259/11 oraz Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 15 lipca 2016r., sygn. akt: II OSK 2775/14). W przypadku zatem, gdy interpretacja postanowień planu jest konieczna, powinna być dokonana z uwzględnieniem wykładni językowej (poprzez odkodowanie norm prawnych na podstawie znaczenia wyrazów i wyrażeń zawartych w treści aktu prawnego, przy uwzględnieniu zasad gramatyki i składni językowej oraz zasad logiki), celowościowej i systemowej, mającej na względzie cel uregulowania i analizującej znaczenie zapisu planu zagospodarowania przestrzennego z uwzględnieniem pozostałych postanowień tego aktu prawnego (tak: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z 10 listopada 2010r., sygn. akt: II SA/Gd 408/10). Przyjmuje się, że w pierwszej kolejności przy interpretacji zapisów planów miejscowych zastosowanie znajdzie wykładnia językowa. A gdy uzyskane na jej podstawie rezultaty będą niewystarczające do kwalifikacji faktów oraz ustalenia normatywnych konsekwencji tej kwalifikacji, dopuszczalnym jest stosowanie innych reguł wykładni prawa. Okolicznością uzasadniającą odejście od sensu językowego przepisu jest przede wszystkim taki przypadek, gdy wykładnia językowa prowadzi do rozstrzygnięć, które w świetle powszechnie obowiązujących wartości mogą być uznane za rażąco niesłuszne lub niesprawiedliwe lub gdy sens językowy jest ewidentnie sprzeczny z fundamentalnymi wartościami konstytucyjnymi (tak: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z 28 czerwca 2011r., sygn. akt: II SA/Lu 314/11). Przy wykładni postanowień miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, należy bowiem mieć na względzie maksymalną ochronę uprawnień właścicielskich (tak: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z 8 lutego 2013r., sygn. akt: II SA/Po 1006/12). Plan miejscowy upoważnia zaś jedynie do takiego rozstrzygnięcia, jakie wyraźnie wynika z jego treści tekstowej i graficznej. Wszelka rozszerzająca wykładnia planu na niekorzyść właścicieli nieruchomości byłaby sprzeczna z konstytucyjną zasadą ochrony prawa własności i stanowiłaby naruszenie ustaleń tego planu (tak: Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 22 lutego 2011r., sygn. akt: II OSK 353/10). Ponadto, jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 2 lutego 2006r., w sprawie o sygn. akt: II OSK 490/05: „Zgodnie z zasadą „złotego środka”, odzwierciedlającą najlepiej istotę konstytucyjnej ochrony prawa własności, postanowienia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, nie powinny być interpretowane w sposób nadmiernie ograniczający prawa właściciela, ani w sposób nadmiernie rozszerzający istniejące ograniczenia praw właścicielskich, tak aby nie naruszało to istoty prawa własności”.

W świetle powyżej zaprezentowanego stanowiska orzeczniczego sądów administracyjnych i w oparciu o stan faktyczny sprawy, a także obowiązujące przepisy prawne organ odwoławczy stwierdza, że analiza zgodności planowanej inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, nie została przez organ pierwszej instancji dokonana w sposób wyczerpujący. Nie ujawniono bowiem w sposób przekonujący i świadczący o rzetelności prowadzonego postępowania dokonanej analizy motywów, którymi kierował się organ pierwszej instancji odmawiając wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację planowanego przedsięwzięcia w tej konkretnej sprawie, w oparciu o przedstawione przepisy. Wywód zawarty w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji nie wykazuje zdaniem organu odwoławczego w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości niezgodności planowanego przedsięwzięcia z treścią postanowień miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Jeżeli bowiem przepisy ustawy jako zasadę przewidują

wydanie decyzji określającej środowiskowe uwarunkowania, a odmowa wydania tej decyzji została potraktowana przez ustawodawcę jako wyjątek, to w przypadku stwierdzenia niezgodności inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, niezgodność ta powinna zostać wykazana ponad wszelką wątpliwość. Zgodnie bowiem z zasadami wykładni przepisów prawnych, przepis o charakterze wyjątku podlega interpretacji ścieśniającej.

Nadto organ pierwszej instancji odstąpił od przystąpienia do badania meritum sprawy z uwagi na fakt wystąpienia w jego ocenie niezgodności planowanej inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Wskazać należy, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 24 listopada 2017r., sygn. akt: IV SA/Wa 1743/17 (Lex Nr 2473723) trafnie podkreślił, że zasadnicze znaczenie dla tej kategorii spraw administracyjnych ma bezspornie zapis art. 80 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku, w myśl którego właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Z powołanego przepisu wynika wymóg zgodności z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Jest to podstawowe kryterium oceny zamierzeń inwestycyjnych podmiotu ubiegającego się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Jedynie stwierdzenie zgodności planowanej inwestycji z miejscowym planem, uprawnia organ administracji publicznej do wydania decyzji pozytywnej, po spełnieniu pozostałych wymogów wynikających z ustawy. A contrario, jeżeli przedsięwzięcie naruszałoby przepisy zawarte w planie miejscowym, organ byłby zobligowany do odmowy wydania wnioskowanej decyzji. Ocena zgodności inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego należy do organu wydającego decyzję i winna być dokonywana już na etapie wstępnym postępowania. Procedowanie co do meritum, w sprawie potrzeby ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia niezgodnego z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, staje się bezprzedmiotowe. Wydawana jest wówczas decyzja odmowna. Z uwagi jednak na okoliczność, iż ocena zgodności planowanego zamierzenia inwestycyjnego z planem zagospodarowania przestrzennego okazała się w przedmiotowej sprawie przedwczesna – organ pierwszej instancji nie zbadał tej w kwestii zgodnie ze standardami postępowania dowodowego wyznaczonego zasadą prawdy obiektywnej, całe postępowanie administracyjne w sprawie, to jest etap wstępny, jak również badanie co do meritum – w przypadku stwierdzenia zgodności zamierzenia inwestycyjnego z planem zagospodarowania przestrzennego, musi być przeprowadzone od początku. Innymi słowy, z uwagi na błędną i przedwczesną ocenę tzw. kwestii wstępnej organ pierwszej instancji nie rozpoznał sprawy co do istoty.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że organ pierwszej instancji naruszył wcześniej już przywołane przepisy postępowania administracyjnego, a to art. 7 i art. 77 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego oraz art. 80 tego kodeksu. Kolegium zwraca zatem uwagę, że organ pierwszej instancji prowadząc postępowanie jest zobowiązany do wszechstronnego wyjaśnienia sprawy i ustalenia wszystkich okoliczności istotnych w danej sprawie. Kolegium wskazuje dalej, iż z mocy art. 77 § 1 w związku z art. 75 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego na organie administracji publicznej ciąży obowiązek wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego przy dopuszczeniu jako dowodu wszystkiego, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem. Powyższe zaś ma istotne znaczenie dla prawidłowego podjęcia rozstrzygnięcia w sprawie. W myśl obowiązujących przepisów prawa obowiązek wszechstronnego zbadania sprawy spoczywa na organie wydającym decyzję. Organ ten powinien dokonać oceny całego zebranego w postępowaniu materiału dowodowego w tym przyjętego stanu faktycznego oraz wskazać z uzasadnieniem, którymi ustaleniami kierował

się przy wydawaniu decyzji, a które okoliczności jako nieistotne pominął. Fakty, na których organ administracyjny oparł rozstrzygnięcie winny zostać w sposób niezbity udowodnione. Zgodnie bowiem z art. 80 kodeksu postępowania administracyjnego organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego czy dana okoliczność została udowodniona. W wyroku z dnia 28 marca 2012r., sygn. akt: I OSK 563/11, Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że: „Jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności wykluczają dopiero ustalenia dokonane w całokształcie materiału dowodowego, zgromadzonego i rozpatzonego w sposób wyczerpujący, a więc przy podjęciu wszystkich kroków niezbędnych dla dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego jako warunku niezbędnego wydania decyzji o przekonującej treści.” (Lex Nr 1145120) (por.: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 lipca 1985r., sygn. akt: III SA 601/85). Kolegium raz jeszcze przypomina, posługując się przy tym wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 lutego 2018r., sygn. akt: II OSK 1903/17, w którym Sąd ten stwierdził: „Obowiązek rozpatrzenia całego materiału dowodowego jest związany ściśle z przyjętą zasadą swobodnej oceny dowodów. Swobodna ocena dowodów, aby nie przerodziła się w samowolę, musi być dokonana zgodnie z normami prawa procesowego oraz z zachowaniem reguł tej oceny, to jest po pierwsze – opierać się należy na materiale dowodowym zebranym przez organ, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w przepisach prawa. Po drugie ocena powinna być oparta na wszechstronnej ocenie całokształtu materiału dowodowego i po trzecie – organ powinien dokonać oceny znaczenia i wartości dowodów dla toczącej się sprawy, z zastrzeżeniem ograniczeń dotyczących dokumentów urzędowych, które mają na podstawie art. 76 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego szczególną moc dowodową. W końcu, po czwarte – rozumowanie, w wyniku którego organ ustala istnienie okoliczności faktycznych, powinno być zgodne z zasadami logiki. Jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym, czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności wykluczają dopiero ustalenia dokonane w całokształcie materiału dowodowego (art. 80 kodeksu postępowania administracyjnego), zgromadzonego i zbadanego w sposób wyczerpujący (art. 77 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego), a więc przy podjęciu wszystkich kroków niezbędnych dla dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako warunku niezbędnego wydania decyzji o przekonującej treści (art. 7 kodeksu postępowania administracyjnego) (zob.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 1994r., sygn. akt: III ARN 55/94, OSNAPiUS 1995, Nr 7, poz. 83). Przepis art. 80 kodeksu postępowania administracyjnego nie wyznacza organowi administracji publicznej merytorycznych reguł oceny wyników postępowania dowodowego, co skłania doktrynę i orzecznictwo do wniosku, że przepis ten statuuje zasadę swobodnej oceny dowodów. Jest ona przeciwieństwem legalnej (formalnej) teorii dowodowej, zgodnie z którą organ administracji publicznej jest związany przepisami prawa co do przyjęcia za miarodajne lub odrzucenia niektórych dowodów oraz przyznania pewnym dowodom wyższej mocy dowodowej przed innymi. (A. Wróbel, w: M. Jaśkowska, A. Wróbel, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2000, s. 470). Organ administracyjny obowiązany jest rozpatrzyć nie tylko poszczególne dowody z osobna, ale wszystkie dowody we wzajemnej łączności. Swobodna ocena dowodów, aby nie przekształciła się w samowolę, musi być bowiem dokonana zgodnie z normami prawa procesowego oraz zachowaniem reguł tej oceny (zob.: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 sierpnia 2014r., sygn. akt: I OSK 1427/13).”

Ponownie rozpatrując sprawę organ pierwszej instancji będzie obowiązany do usunięcia tego uchybienia i dokonania prawidłowych ustaleń w sprawie.

W świetle powyższego również uzasadnienie zaskarżonej decyzji nie odpowiada przepisom prawa. Nie zawiera ono bowiem prawidłowego uzasadnienia faktycznego w

którym zostałyby przedstawione motywy wydanego rozstrzygnięcia i w którym zostałyby wskazany i oceniony całościowo materiał dowodowy zebrany w sprawie ani prawidłowego uzasadnienia prawnego decyzji i przez to nie może ono zostać uznane za prawidłowo sporządzone. Organ pierwszej instancji naruszył tym samym przepis art. 107 § 3 kodeksu postępowania administracyjnego. Stosownie do treści art. 107 § 3 kodeksu postępowania administracyjnego uzasadnienie faktyczne powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej; zaś uzasadnienie prawne powinno zawierać wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. Organ pierwszej instancji nie dopełnił wymogów prawidłowego uzasadnienia decyzji, czym naruszył ww. przepis prawa.

Tym samym organ pierwszej instancji uchybił zasadzie informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie praw i obowiązków stron postępowania, która wynika z treści art. 9 kodeksu postępowania administracyjnego. W myśl art. 9 kodeksu postępowania administracyjnego organy administracji publicznej, obowiązane są do należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego oraz czuwania nad tym, aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu niezajomości prawa, i w tym celu udzielają im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek, a w uzasadnieniu rozstrzygnięcia powinny przedstawić motywy zastosowania użytych przepisów prawa oraz wyjaśnić ich znaczenie.

Powyższe narusza także „zasadę przekonywania” wyrażoną w art. 11 kodeksu postępowania administracyjnego, w myśl którego organy administracyjne zobowiązane są wyjaśniać stronom zasadność przesłanek, którymi kierują się przy załatwianiu sprawy, aby w ten sposób w miarę możliwości doprowadzić do wykonania przez stronę decyzji bez potrzeby stosowania środków przymusu. Strona winna wiedzieć, na jakiej podstawie prawnej i faktycznej wydano decyzję w sprawie i być przekonana o jej słuszności, zaś organowi odwoławczemu uzasadnienie decyzji umożliwia ocenę zgodności zaskarżonej decyzji z prawem.

Kolegium zauważa także, że w podstawie prawnej zaskarżonego postanowienia organ pierwszej instancji wskazał m. in. art. 104 kodeksu postępowania administracyjnego nie precyzując jednak, który z paragrafów ww. przepisów znajdzie zastosowanie w przedmiotowej sprawie. Poprzez niepełne wskazanie podstawy prawnej organ pierwszej instancji naruszył zatem art. 107 § 3 kodeksu postępowania administracyjnego. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 8 kwietnia 1999r., sygn. akt: III SA 8192/98, wskazał, że: „(...) Podstawa prawna decyzji administracyjnej musi być powołana dokładnie, a więc ze wskazaniem mających zastosowanie w sprawie przepisów zarówno prawa formalnego, jak i materialnego, wraz z powołaniem źródeł jego publikacji. Decyzja, w której nie podano podstawy prawnej, jest wadliwa, nawet jeśli taka podstawa prawna w rzeczywistości istnieje.” (Lex Nr 46242). Ten sam Sąd w wyroku z dnia 10 października 2007r., sygn. akt: II GSK 177/07, wskazał, że: „(...) Podstawa prawna decyzji administracyjnej musi być powołana dokładnie, a więc ze wskazaniem mających zastosowanie w sprawie przepisów prawa materialnego i formalnego, wraz z podaniem źródeł jego publikacji. W sytuacji, gdy dany artykuł dzieli się na kilka ustępów, podzielonych również na litery, brak wskazania który z ustępów tego przepisu znajduje w sprawie zastosowanie, narusza ten wymóg (...)” (Lex Nr 399157). Regulacja ta znajdzie również zastosowanie w odniesieniu do postanowień, o czym winien pamiętać organ pierwszej instancji ponownie orzekając w sprawie.

Mając na uwadze powyższe Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza, że w sprawie wystąpiło naruszenie przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

W takim przypadku, stosownie do postanowień art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego zachodzi konieczność uchylenia zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez ten organ. W świetle ww. przepisu prawa organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji w sytuacji, gdy zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ drugiej instancji powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

W związku z powyższym Kolegium wskazuje, że ponownie rozpatrując przedmiotową sprawę organ pierwszej instancji winien usunąć wszelkie uchybienia, które w niniejszej decyzji wskazał organ odwoławczy. Przy czym w pierwszej kolejności organ pierwszej instancji w toku ponownego rozpatrywania sprawy, powinien prawidłowo ustalić krąg stron postępowania i podjąć działania w celu uzupełnienia wniosku, który zainicjował postępowanie w sprawie. Następnie w trakcie ponownie prowadzonego postępowania organ pierwszej instancji winien raz jeszcze przeprowadzić postępowanie dowodowe w zakresie wskazanym przez Kolegium. W trakcie postępowania powinien zapewnić stronom i ich pełnomocnikom czynny udział we wszystkich czynnościach w sprawie. W dalszej kolejności powinien zaś, w oparciu o całość materiału dowodowego zgromadzonego w trakcie postępowania, wydać rozstrzygnięcie w sprawie – biorąc pod uwagę brzmienie przepisu prawa materialnego lub procesowego, w oparciu o który wyda rozstrzygnięcie. W oparciu o dokonane ustalenia dowodowe powinien wydać rozstrzygnięcie zawierające wszystkie prawem wymagane elementy, w tym prawidłowe uzasadnienie faktyczne i prawne. W wydanym rozstrzygnięciu organ pierwszej instancji winien również wyjaśnić przesłanki, którymi kierował się przy jego podejmowaniu oraz ustosunkować się do wszelkich uwag podniesionych w trakcie postępowania a także prawidłowo określić podstawę prawną orzeczenia. W trakcie ponownego badania sprawy winien przeanalizować wszelkie uwagi podnoszone przez odwołującą się stronę i rozważyć je w wydanej przez siebie decyzji.

Odnosząc się z kolei do treści odwołania Pana Marka Klyty – przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: Marek Klyta „ZŁOMEX” – z siedzibą w miejscowości Strzebiń w gminie Koszęcin, reprezentowanego przez pełnomocnika Pana Marcina Filipczyka, zawartego w piśmie z dnia 18 października 2021r., zatytułowanym: „Odwołanie”, od decyzji organu pierwszej instancji Nr Ś.6220.20.2021 z dnia 6 października 2021r., Kolegium zauważa, że podzieliło w dużej mierze argumenty odwołującej się strony zawarte w ww. odwołaniu. Przy czym podniesione w odwołaniu argumenty i okoliczności dotyczące merytorycznego rozpatrzenia sprawy będą wymagały zbadania przez organ pierwszej instancji w ponownie prowadzonym postępowaniu. Z uwagi bowiem na naruszenie prawa, jakiego dopuścił się organ pierwszej instancji w toku postępowania, Kolegium nie ma możliwości wydania decyzji merytorycznej, lecz jest zmuszone do wydania decyzji kasacyjnej i uchylenia w całości zaskarżonej decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji. W ramach tego postępowania organ pierwszej instancji będzie zobowiązany do ponownego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, co już wyżej zostało wskazane. Ustosunkowanie się zatem do argumentów podniesionych w odwołaniu na tym etapie postępowania byłoby wkraczaniem w kompetencje organu pierwszej instancji, który zobowiązany jest do przeprowadzenia ponownego postępowania wyjaśniającego w sprawie. Ustosunkowanie się do nich w postępowaniu odwoławczym oznaczałoby wkroczenie w kompetencje organu pierwszej instancji.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Realizując zasadę dostępu do informacji publicznej o środowisku, na podstawie art. 21 ust. 2 pkt 9 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku w związku z art. 3 ust. 1 pkt 11 lit. a, b i c ww. ustawy oraz art. 85 ust. 3 tej ustawy, o decyzji niniejszej obwieszczono na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach oraz w siedzibie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach na tablicy ogłoszeń, a także zwrócono się do organu pierwszej instancji o podanie jej do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia.

Na niniejszą decyzję nie przysługuje skarga do sądu administracyjnego, jednak strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Wymogi formalne sprzeciwu określają art. 46, 47, art. 64b § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn.: Dz. U. z 2019r. poz. 2325 z późn. zm.).

Wniesienie sprzeciwu od niniejszej decyzji wymaga uiszczenia wpisu stałego w wysokości 100 zł.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie jej prawa pomocy, obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Zasady przyznawania prawa pomocy oraz skutki przyznania określają art. 243 – 262 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn.: Dz. U. z 2019r. poz. 2325 z późn. zm.).

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego
w Katowicach
Robert Nowicki
(na oryginale właściwy podpis)

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego
w Katowicach
Piotr Magiera
(na oryginale właściwy podpis)

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego
w Katowicach
Anna Kajzerek
(na oryginale właściwy podpis)

Otrzymują:

1. Pan Marek Filipczyk – pełnomocnik inwestora Pana Marka Klyty – przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: Marek Klyta „ZŁOMEX” – z siedzibą w miejscowości Strzebiń w gminie Koszęcin
2. Pozostałe strony postępowania w drodze obwieszczenia
3. Burmistrz Miasta Tarnowskie Góry
ul. Rynek 4; 42 – 600 Tarnowskie Góry
4. aa